1954
TMMOB
Elektrik Mühendisleri Odası

KADIN BÜLTENİ

SAYI: 8 - NİSAN 2019

Merhaba
EMO Kadın Komisyonu

Ekonomik Krizler ve Kadın Emeği
Melda Yaman | EMO İzmir Şubesi

Medyada Cinsiyetçi Dil
Semra Topçu | Gazeteci

Flört Şiddeti: Şiddetin Ne Hoş, Ne Güzel Şefkatin
Eylem Ölmezoğlu | EMO Denizli Şubesi

'Anıt Sayacı' Sayaç Arttıkça Umut Eksilmekte

Yalnızca Bir Cumartesi Günü
Şule Aslan | EMO Ankara Şubesi

Film Tanıtımı: Büyülü Gözler
Özlem Özmen | EMO Adana Şubesi

KitapTanıtımı: Hayat Yolları
Gülefer Mete | EMO İzmir Şubesi

Susmuyoruz, Korkmuyoruz, İtaat Etmiyoruz!
EMO Kadın Komisyonu

içindekiler

5 sayfa | Merhaba
EMO Kadın Komisyonu

6 sayfa | Ekonomik Krizler ve Kadın Emeği
Melda Yaman | EMO İzmir Şubesi

8 sayfa | Medyada Cinsiyetçi Dil
Semra Topçu | Gazeteci

10 sayfa | Flört Şiddeti: Şiddetin Ne Hoş, Ne Güzel Şefkatin
Eylem Ölmezoğlu | EMO Denizli Şubesi

12 sayfa | 'Anıt Sayacı' Sayaç Arttıkça Umut Eksilmekte

14 sayfa | Yalnızca Bir Cumartesi Günü
Şule Aslan | EMO Ankara Şubesi

16 sayfa | Film Tanıtımı: Büyülü Gözler
Özlem Özmen | EMO Adana Şubesi

17 sayfa | Kitap Tanıtımı: Hayat Yolları
Gülefer Mete | EMO İzmir Şubesi

20 sayfa | Susmuyoruz, Korkmuyoruz, İtaat Etmiyoruz!
EMO Kadın Komisyonu

merhaba

Sevgili kadınlar,

Bir 8 Mart'ı daha geride bıraktığımız bu günlerde, bir gün değil her gün eşit hak ve özgürlükleri talep ettiğimiz Kadın Bültenimizle karşınızdayız.

Bu sayımızda şiddet olgusunu, geniş kapsamlı bir biçimde ele almaya çalıştık. Kadına yönelik şiddetin yalnız olmadığını ve şiddetin biçimsel olarak farklı sistem araçları da kullandığını irdelemek istedik. Susmayacağımızı, dayanışmaya devam edeceğimizi beyan ettik. Sokaklarda kol gezen şiddete karşı özsavunma yöntemlerinden bazılarını sizlerle paylaşarak özsavunma hakkına ve haklılığına dikkat çekmek istedik.

Cumartesi Annelerimiz özelinde devlet şiddetini ayrıca ele aldık. Krizin kadınlar üzerindeki etkisini inceledik. Film ve kitap tanıtımlarımızı da yine şiddet temasıyla uyumlu seçerek, hep birlikte düşünmeye devam edelim istedik.

8 Mart haberlerine yer vererek yalnız olmadığımızı, bizim gibi binlerce kız kardeşimizin de mücadeleye omuz verdiğini hatırladık ve dayanışmamıza güven tazeledik.

Bir Bülten'de daha sizlerle olmanın mutluluğunu yaşıyor ve gerek konuk yazarlarımıza, gerek katkıda bulunan üye ve emekçilerimize teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Kadın dayanışması büyüyecek!

EKONOMİK KRİZLER VE KADIN EMEĞİ

Melda Yaman
EMO İzmir Şubesi

Biliyoruz ki ekonomik kriz herkesten çok kadınları vuruyor. Kriz kadın istihdamını hem dolaylı hem de dolaysızca etkiliyor, krize karşı alınan "tedbirler" kadınların hane içindeki yükünü ağırlaştırıyor, krizlerle birlikte güç kazanan muhafazakâr politikalar erkek egemenliğini pekiştirip, kadınların hayatını daha da güçleştiriyor. Sözün özü, sermayenin krize yanıtı ve kriz sonrası sermayenin ve toplumun yeniden yapılanması, büyük ölçüde kadınların emeği ve bedeni üzerinden şekilleniyor. Ancak, öbür yandan kriz, kadınların kapitalizme ve ataerkiye karşı mücadelesi için, feminist mücadeleyi daha ileriye taşımak için yeni olanaklar da açıyor.

Krizin kadınların yaşamına başlıca etkisi emek süreçlerinde ortaya çıkıyor. Günümüze kadarki ekonomik krizlerin kadınların hem ücretli emek süreçlerini biçimlendirdiğini hem de hane içindeki bakım yüklerini arttırdığını biliyoruz.

Kriz kuşkusuz erkek istihdamını da etkiliyor, erkekleri de işsiz bırakıyor. Ancak, yapılan çalışmalar gösteriyor ki, kadın istihdamını hayli özgül bir biçimde ve çok daha sert etkiliyor. Peki, nasıl etkiliyor? Krizin ortaya çıkma biçimine bağlı olarak kadın istihdamına etkisi de farklılaşıyor. Kapitalizmin ilk dönemlerinden bugüne dek krizler farklı biçimler altında ortaya çıktıkları için feminist bir gözle ekonomik krizin analizini yapmamız gerekli. Krizin içsel dinamikleri ile ortaya çıkış biçimi arasındaki ayrımı görmek gerek. Zira kapitalizmin krizleri, sermayenin içsel çelişkilerinin yoğunlaşıp açığa çıktığı uğraklar. Bu içsel çelişkiler, kapitalizmin geldiği aşamaya, sermayenin ulaştığı uluslararasılaşma düzeyine, ülkenin dünya kapitalizmine eklemlenme biçimine bağlı olarak özgül bir biçim alıyor. Krizin aldığı bu biçim, hem krizin etkilediği sektörleri hem de krizle birlikte sermayenin/toplumun yeniden yapılanma biçimlerini etkiliyor. Bütün bunlar kadın istihdamı için özgül sonuçlar doğuruyor.

Örneğin Türkiye'nin 2001 krizi ilkin bankacılık sektörünü vurarak, ilk önce kadın çalışanları işsiz bıraktı. Tersine, 2008-2009 krizi esas olarak -erkek işçilerin yoğun olduğu sektörler olan- otomotiv ve beyaz eşya sektörlerini vurarak, erkekleri işsiz bıraktı; ama gördük ki, çıkarılan erkek işçiler daha ucuza çalışan kadınlarla ikame edildi. Çeşitli araştırmalar kriz sürecinde yüksek ücretli erkek çalışanların ucuz ücretli kadınlarla, tecrübeli kadın çalışanların tecrübesiz ve düşük ücretli diğer kadınlarla ikame edildiğini gösteriyor. Bir başka kriz, erken kapitalistleşen ülkelerin 1970'lerde yaşadığı kriz, kâr oranlarının düşmesi biçiminde açığa çıkmış; kadın istihdamını dünya genelinde yeniden yapılandırarak, Asya ülkelerindeki kadın işgücünü muazzam oranda yükseltmişti. Bu süreçte karlılık koşullarını yitiren Avrupa ve Kuzey Amerika sermayesi üretimini Doğu Asya ülkelerine taşımış; Tayland, Filipinler, Güney Kore gibi ülkelerde artan yabancı sermaye yatırımları bu ülkelerin özellikle genç kadınları için, güvencesiz koşullarda, çok düşük ücretli istihdam yaratmıştı. Bunların yanı sıra, hane gelirinin düşmesi ve hane üyelerinin işsiz kalması, kadınları son çare olarak istihdama itebiliyor. Bu durumda o zamana kadar ücretli bir işte

çalışmamış kadınlar, çok ucuza, olumsuz koşullarda çalışmayı kabul edebiliyor. Bu şu anlama geliyor; ucuz kadın emeğinin istihdama katılması, emeğin ortalama fiyatını, yani ortalama ücretleri düşürücü etkide bulunabiliyor.

Kriz sadece kadınların ücretli emek alanını değil, hane içindeki ücretsiz emek etkinliğini de etkiliyor. Hane gelirinin mutlak / göreli azalması kadınların hane içindeki yükünü artırıyor. Hane geliri, hane üyelerinden biri (örneğin koca) işsiz kaldığında yahut çalışanlardan birinin ücreti düştüğünde mutlak olarak düşer. Ama hane üyelerinin ücret düzeyi değişmeden, günümüzde olduğu gibi yüksek enflasyon söz konusu olduğunda, hanenin geliri göreli olarak azalır. Biliyorsunuz TÜİK en son enflasyonu yüzde 21'ler civarında açıkladı; hepimiz gündelik yaşamımızda bunun çok daha yüksek olduğunu görüyoruz. Ayrıca unutmamak gerekir ki geçen aylarda açıklanan üretici fiyatları endeksindeki (ÜFE) artış yüzde 46 idi; son rakamları biraz "yumuşatmışlar", yüzde 38 civarında açıklandı. Her koşulda, bu resmi yüksek rakamlar, tüketim mallarının giderek daha da pahalanacağını gösteriyor. İşte bu her durumda da genel olarak hanelerin tüketim mallarına talebi düşer. Kadınlar hane içinde bu mal ve hizmetleri karşılamak zorunda kalırlar. Yani, toplumsal yeniden üretimi yeniden örgütlemek zorunda kalırlar: insanın, emek gücünün, toplumun yeniden üretimi. Gıda, giyecek vs. üretimi ve bakım hizmeti daha fazla kadınlar tarafından karşılanmaya başlar. 2001 krizinin ardından yapılan bir araştırmada bebek bezi tüketiminin azaldığı, yoksul hanelerde kadınların eski usullere döndüğü bulgulanmıştı örneğin. Kadınlar sadece geceleri yahut doktora giderken bebek bezi kullandığını bildirmişti. Yine hane gelirinin azalması, kadınların satın aldıkları kimi hizmetleri şimdi ücretsiz emekleriyle kendilerinin karşılamasına yol açabilir. Örneğin hane içindeki küçük çocuk, yaşlı veya hasta için profesyonel bir bakım alınıyorsa, bu zor koşullarda kadın bu hizmeti almaktan vazgeçecek, hem o hizmeti sağlayan kadın çalışan işsiz kalacak hem de ya kadının kendisi ya da yakın akraba kadınlardan biri o bakım işini üstlenecektir. Muhtemelen hiçbir erkek bu işlerden birini üstlenmeyecek, kendi annesi/ babasının bakım ihtiyacını –eğer varsa- karısının karşılamasını bekleyecektir. Kadınların hane içi işleri ve bakım işini karşılıksızca üstlenmek zorunda kalmasının sermaye açısından da sonuçları var tabii ki. Bir kere kadınların artan hane içi emek yükü, ücretli emek ücretsiz emek sınırını açık hale getiriyor; böylece kadınların görünmeyen emeğinin hayati rolü daha belirgin hale geliyor. Ayrıca kadınların emek gücünün değerini belirleyen kimi mal ve hizmetleri (kabaca ücret mallarını diyelim) şimdi daha fazla hane içindeki ücretsiz emekleriyle karşılaması, emek gücünün değerini belirleyen mal ve hizmetlerin maliyetini –bir biçimde emek gücünün değerini- düşürüyor. Bu da krizde baskılanan ücretlere direnç göstermeye karşı yatıştırıcı bir etken halini alabiliyor.

Kriz sonrası sermayenin yeniden yapılanma süreçlerinin bir bileşeni de sosyal politikaların gerilemesi. Eğitim ve sağlık hizmetlerinin metalaştırılması, özelleştirmeler, devlet yardımlarının kısılması. Bütün bu süreçler kadınlara yeni yahut daha yoğun görevler yüklüyor. Kadınların verili "ücretsiz bakım emekçisi" rolünü perçinliyor. Böylece ücretsiz kadın emeği, bu liberal politikaların tampon gücü haline geliyor.

Ayrıca, krize eşlik eden muhafazakâr politikalar kadınları eve kapatmayı hedefliyor, erkekleri ve aileyi güçlendirirken, kadınların kazanımlarına göz dikebiliyor. Tabii bir de krizle birlikte erkek şiddetinin arttığı da bir gerçek.

Sonuç olarak nasıl ki kriz sermayenin çelişkilerinin açığa çıktığı, pembe tablonun karardığı, kapitalizmin vaatlerinin kumdan kaleler olduğunun ortaya serildiği bir süreçse, aynı zamanda şu temel gerçekliği de açıkça ortaya koyuyor: Bu toplum ataerkil toplum; yaşamın büyük yükü kadınların omuzlarında; toplumsal çalkantı dönemlerinde cinsiyetçi işbölümü (hanede ve iş yerlerinde) derinleşir. Sermaye kadın emeğine; kadınların hem ücretli hem de ücretsiz hane içi emeğine yaslanır. O halde kriz dönemleri, ataerkil eşitsizliklerin, ataerkil çelişkilerin de derinleştiği dönemlerdir. Nasıl ki kapitalizm kadın emeğini özgül bir biçimde sömürüyor, nasıl ki ataerkil/burjuva toplumda hane içindeki işler ve bakım işi kadınlara yükleniyor, hem kriz süreci hem de sermayenin devlet araçlarını da kullanarak (yasal, kurumsal araçlar) krize verdiği yanıtlar, kadınların emeği ve bedeni üzerinden şekilleniyor.

Bu süreç, tüm bu sebeplerden ötürü, hem kapitalizme hem de ataerkiye karşı kadınların/feministlerin mücadelesi için de yeni bir zemin açıyor, yeni direniş olanaklarını ortaya çıkarıyor. Kriz koşulları bir yandan kadınları işsiz bıraktığı yahut zor koşullarda düşük ücretlerle çalışmaya zorladığı, hane gelirini düşürdüğü için kadınların krize karşı, kapitalizme karşı sınıfsal bir mücadele yürütmesi/mücadeleyi yükseltmesi için zemin yaratıyor. Ama aynı kriz koşulları, bir yandan da hem erkeklere kıyasla krizin yükünü çok daha fazla üstlenmek zorunda kaldıkları için, hem hane içindeki ücretsiz iş yükleri arttığı için, hem kadına yönelik şiddet daha da yaygınlaştığı için hem de muhafazakâr politikalarla hane içine kapatılmaya zorlandıkları için kadınların ataerkiye karşı mücadelesi için de yeni olanaklar açıyor.

Sonuç olarak kriz kapitalizmin krizi, krizin yükünü biz ödemeyeceğiz, doğru, ama bu yetmiyor; krizi ataerkil kapitalizmle mücadele için bir **"fırsata çevirmek"** gerekiyor. Bunun yolu, bu bakış açısı ile sendikaların, meslek odalarının, feminist örgütlerin, kadın örgütlerinin/ meclislerinin bir araya gelerek, işçi/memur kadınları, işsiz kadınları, ataması yapılmayan kadın öğretmenleri, hekimlik yaptırılmayan genç kadın hekimleri, KHK ile kamu hizmetinden men edilenleri, mahallelerde krizin yüküyle boğuşan "ev kadınlarını" … kuşatacak ortak bir mücadele hattı çizmesinden geçiyor.

MEDYADA CİNSİYETÇİ DİL

Semra Topçu
Gazeteci

Dilden Dile Cinayet

Erkek dili, erkek bakışı… Gündelik yaşamın her anında o kadar yaygın ki, çoğu kez sıradanlaşıyor; olağan görülüyor geçip gidiyor. Oysa itiraz etmek gerek. Her seferinde, bıkmadan, usanmadan itiraz… Yüksek sesle, kararlılıkla, inatla…

Olabilir, itiraz kültürü yerleşmemiş, olağan görenler çoğunlukta olabilir. Kimi zaman sesimiz duyulmayabilir çoğunluğun gürültüsünden… Yine de karşı çıkmaktan vazgeçmemeliyiz.

Hatırlayın, iktidar partisinin belediye başkan adayı, adaylığının açıklanmasının hemen ardından ne dedi yönetmek istediği kent için? Ne kentin bir özelliğinden söz etti, ne orada yaşayanların beklentilerinden, ne de kendisinin kentle ilgili hayallerinden…

"İzmir mahallenin en güzel kızı, kim istemez ki?" dedi. Eh ne de olsa o bir erkek! Muktedir, zengin ve güçlü, mahallenin en güzel kızını hakettiğini düşünen bir erkek!

İzmir... İktidar partisinin bir türlü seçim kazanamadığı kent. Diz çöktürülememiş bu kentin iktidar için "arzu nesnesi" olduğunu biliyorduk gerçi. Beklemediğimiz, bu isteklerini bu denli cinsiyetçi bir dille, çekinmeden, açıkça ifade etmeleri oldu.

Gündemin hiç dinmeyen harareti içinde pek de üzerinde durulmadı İzmir'in "arzu nesnesi" ilan edilmesine, güzel bir kadına benzetilmesine… Pek tartışılmadı başkan adayının bu sözleri. Kadına yönelik şiddetin ve kadın cinayetlerinin zirveye çıktığı bu günlerde kimse bu yaklaşımdaki problemi çok da önemsemedi.

Oysa bu cümle bize kadın cinayetlerinin neden arttığının yanıtını verecek, eylem ile yaygın söylem arasındaki bağı vurgulayacak olguyu sunuyordu. Siyaset toplumun dilini besleyen en güçlü kanaldır. Siyasetin dili, toplumun dilini şekillendirirve medya ile yayılır. Dolayısıyla bana göre bu ülkede dil aracılığı ve katkısıyla cinayetler işlenmeye devam etmekte en azından şiddetin zeminini 'dil' beslenmektedir.

Bu genel tespiti yaptıktan sonra, özelde medyada karşılaşılan birincil sorumluğu vurgulamak isterim. Kadın ya da erkek haberi yazan kim olursa olsun medyada oluşmuş yaygın bazı alışkanlıklar temel bir sorun olarak karşımıza çıkıyor. Çünkü bu temel sorun kadına yönelik haberlerde 'eril-cinsiyetçi' bir bakışaçısıyla haberlerin yazılıyor olması.

Bu sorunun medyada erkek egemen yönetim ve çalışma ağırlığından kaynaklandığını belirtelim ama bu kadın medya çalışanlarının sorumluluğunu eksiltmiyor. Uzun yıllar haber müdürlüğü yapmış bir kadın medya çalışanı olarak şunu söyleyebilirim; son yıllarda kadına şiddete karşı ortaya konan mücadele ile eklem-

lenmiş bir şekilde bizler de yanlış dilin mücadelesini daha net ortaya koyabildik. Başarılı mıyız? Eksikler çok, hala en acı ölüm haberlerinde bile kadının nitelendiğini ve bu nitelemeler üzerinde birer magazin nesnesi olabildiğini görüyoruz.

Ülkemizde gazetecilik meslek örgütlerinin son yıllarda artan şiddete karşı özellikle kadın örgütlerinin gündeme getirdiği mücadele çerçevesinde farkındalığın arttığı söylenebilir. Bu anlamda toplumsal cinsiyet eşitliğine uygun haber dili kullanılması için çaba gösterenlerin sayısının arttığından da söz edilebilir. Ancak sorun o kadar büyük ki, daha organize ve büyük bir çaba gerektiği de aşikardır. Tıpkı trafik kazalarına yönelik ortak dil oluşturulması mücadelesinde olduğu gibi (Ki bu mücadelede başarılı olunmuştur ve ayrı bir yazı konusudur) meslek örgütleri ile medya kuruluşlarının birlikte bir çalışma yapma ihtiyacı olduğunu düşünüyorum ve bunu da mümkün görüyorum.

Ortak mücadelenin faydası, klişeleri aşmada hızlı manevra yapabilmeye imkan sağlamasıdır. Zira medya çalışanları olarak değiştirmek için mücadele edilmesi gereken klişelerimiz var. Örneğin haberi çekici kılmak için "Şok şok şok" diye başlayıp, haberi hikayeleştirmek eğilimindeyizdir. Şiddete yönelik haberlerde ‹yasak aşk›, ‹gizli ilişki› gibi normalleştirme ifadeleri kullanarak, ya da ‹film gibi cinayet› diyerek ilgi çekicilik yarattığımızı düşünürüz. Evet ilgi çekici kılarız ama haksızlık ve de büyük yanlışlık da yapmış oluruz.

Ayrıca siz ne kadar dikkat etmeye çalışırsanız çalışın, ajanslardan gelen metinler haberi yazmanız için gerekli verileri aktarırken, yargıları da aktarır ve siz elinizde sınırlı hatta yanlış ifadelerle dolu veri ile kala kalırsınız. Çünkü bir kadının saldırıya uğraması ile ilgili dolmuşta geç saatte bulunuyor olması, mini etekli olması ayrıntısı bile okuyanda ya da izleyende 'ama'lar oluşturmaya neden olacaktır. Oysa bir insanın kıyafeti ya da olayın saati saldırı gerekçesi olabilir mi? İşte bunun için bütün kuruluşları kapsayan ortak bir çaba sergilenmesi önemlidir.

Bir örnekle bu tartışamaya noktayı koymak isterim. Aylarca karşımıza 'şortlu kıza saldırı davası' çıktı. Başta ana akım (Pek kalmadı ama ne kadar kaldıysa artık) medya olmak üzere birçok yayın kuruluşu 'şortlu kız davası' haberleri verdi, iyi niyetle konuyu takip etti. Ancak ne kadar iyi niyetli olursa olsun burada ki kıyafet nitelemesi de yanlış değil mi? Bir insanın kıyafetinden dolayı saldırıya uğramış olduğu gerçeği ortadayken, kısa şort kimileri için şiddete mazeret yaratmıyor mu?

Son 16 yılda 15 bin kadının öldürüldüğü bir ülkede yaşıyoruz. Yaşam tarzına müdahalelerin yaygınlaştığı ve saldırganların 'iyi hal' indirimleri ile korunup kollandığı bir ortamda yaşıyoruz. Dolayısıyla hangi meslekte hangi cinsiyette olursak olalım, ortak mücadele etme mecburiyetimiz var. Bunun için 'dil'den başlamak gerektiğini düşünüyorum. Hatta mümkünse bir kampanya başlatalım istiyorum. Ağzımızdan çıkanı kulağımızın duymasını sağlayacak bir kampanya...

Çünkü insan karşısındakini ötekileştirmeye 'dil'den başlıyor. Ötekileştirme ise şiddeti getiriyor. Oysa 'ama'sız bir dünya değil mi bize demokrasinin vaat ettiği...

Ülkemizde ve hatta dünyada cinayetlerin dilden dile yayılmaması için ağzımızdan çıkanı kulağımızın daha iyi duyması gerekiyor. Başta medya çalışanları olarak hepimizin sorumluğu işte burada başlıyor; ağzımızdan çıkanı kulağımız duysun!

özgeçmiş

SEMRA TOPÇU

18 Ekim 1972'de Erzurum'da doğdu. İlk orta ve lise öğrenimini Ankara'da gördü, Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo-Televizyon ve Sinema bölümünden 1993 yılında mezun oldu. Aynı yıl meslek hayatına TRT'de istisna akitli muhabir olarak başladı. Radyo Haber'de muhabir olarak çalışırken, Müzik Dünyasından Haberler adlı programı yaptı.

1996 yılında Flash Tv'ye muhabir olarak girdi televizyon haberciliğine adım attı, gece 24:00'te Ankara Gündemi bağlantısı ile haber program canlı yayınlarına başladı.

1998 yılında ETV'de muhabirlik yaparken, kısa bir süre sonra ETV'nin Ankara Haber Müdürü oldu. "Gündem Özel" haber yorum röportajları yapmaya başladı, "Haber Panorama", "Düşündükçe", "Çapraz Ateş" gibi haber programlar hazırladı. Yeni İleri gazetesinde köşe yazdı.

2003 yılında televizyonculuktan ayrılarak, Eski Bakan Ahmet Kurtcebe Alptemoçin'e danışmanlık yaptı, kitaplarını hazırladı; nehir söyleşi tekniğinde "Özallı Yıllar / Bir Rüyanın Ardından" ve "Ve Özal'dan Sonra / Kaybolan Yıllar" ismiyle yayınlanan iki kitap çıkardı.

2011 yılında televizyonculuğa Halk Tv Haber Müdürü olarak döndü. Aynı zamanda Halk TV'de sabah yayınlanan "Güne Başlarken" sabah kuşağını hazırlayıp sunmaya başladı. Halen sabah programı haricinde Halk TV Program-Yayın sorumlusu olarak görev yapıyor.

FLÖRT ŞİDDETİ: ŞİDDETİN NE HOŞ, NE GÜZEL ŞEFKATİN!

Eylem Ölmezoğlu
EMO Denizli Şubesi

Şiddeti ve türlerini incelediğimiz bu bülten sayımızda, son zamanlarda sıkça kullanılan ve sağdan soldan kulağımıza çalınan flört şiddeti kavramına, "flört ne ki şiddeti ne ola" yabancılığında kalmamak için bir yazı hazırlamaya karar verdik.

Öncelikle flört ilişkisi ile kastedilenin ne olduğunu anlamamız gerekiyor. Türk Dil Kurumu flörtü "karşı cinsten biriyle duygusal ilişki kurmak, çıkmak" olarak tanımlıyor. Biz kendileri gibi homofobik olmadığımız için böyle tanımlamıyoruz tabi ki. Peki nasıl tanımlıyoruz? Aslında bu kısmı oldukça karışık.

Yaptığımız ankette bir miktar eşe dosta "flört nedir" diye sorduk, "evliliğe doğru giden duygusal ilişki" diyen bekarfobik yaklaşımlar mı dersiniz, "çıkmadan önceki süreç" diyen ergen yorumlar mı istersiniz, "garanti vermeden cinsel münasebete girmek" diyen Milan Kunderacı yaklaşımlar mı, neler neler. En tatmin edici cevap "flört bir müzik grubudur, aslı da pink flörttür"le komisyonumuzun canımız üyesi Emel Akpınar'dan geldi.

Bu durumda önerim her ne kadar pragmatist bir yaklaşım olsa da "benim flörtüm benim kararım" diyerek herkesin kendine kadar flört tanımı yapmasıdır. Sonuçta konuyu biliyoruz.

Yazımızın kapsamında flört, bir duygusal/romantik/cinsel ilişki şekli olarak veya duygusal ilişkinin bir dönemi olarak değerlendirilecektir ve flörtte yaş aralığı/sınırı yoktur. Flört şiddeti de, ilişki içerisinde fiziksel, cinsel, psikolojik, sosyal olarak uygulanan şiddet biçimlerini kapsar. Buna özellikle son dönemde yaygınlaşan dijital şiddet de dahil tabii.

Flört şiddeti tanımlaması, pek çok ilişkide yaşanagelen şiddet temelli olguları anlatma boyutuyla o kadar ihtiyaç duyulan bir ifadeymiş ki tüm duygusal ilişki şekillerinde yaşanan her türlü şiddeti tanımlamada kullanılır hale geldi. Böyle ifade etmek eld bette bu yanıyla yanlış değil, ancak bana biraz eksik gibi geliyor. İlişkide yaşanılan her şiddete flört şiddeti demek, bazı şiddet biçimlerini tarif etmekte genelleştirmeye gitmemize sebep olum yor. Açayım; örneğin "aile içi şiddet", "hane içi şiddet", "kadına yönelik şiddet" gibi net olarak ayırdına varılması ve vurgulanması gereken şiddet türlerini farkında olmadan "flört şiddeti" diyerek tek tanımlaştırmaya gitmiş oluyoruz. Bu kısmı tartışabiliriz.

Flört şiddeti aslında belli yaş dönemlerine dikkat çeken bir kavram. Yaygınlığı açısından, Mor Çatı tarafından 13-23 yaş aralığı (1), Cinsel Şiddetle Mücadele Derneği tarafından 16-24 yaş aralığı (2), tıbben adölasan ve genç erişkin yaş aralığı gibi flörte yeni yeni başlanan bir döneme işaret ediliyor. Yaşadığının şiddet olduğunun ayırdında olunamayan yaşlar da diyebiliriz.

Çeşitli biçimleri ve beslendiği kaynakları var. Örneğin zaman zaman toplumsal cinsiyet temelli yaklaşımlar üzerinden kendini gösteriyor. Sahiplenme, güç, iktidar, namus gibi. Veya duygusal

şiddet olarak yer bulup aşağılama, suçlu hissettirme, küçümseme şekline bürünüyor. Tehdit etme, korkutma, ısrarla takip etme, sosyal medyada kontrol etme, cinsel ilişkiye zorlama, fiziksel güç kullanma gibi daha pek çok biçimleri var.

Konu üzerine çok olmasa da belli kalıplarını anlamamıza yetecek, eser miktarda araştırma ve anket çalışması var. Mesela Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi'nde yapılan bir tez çalışması flört şiddetiyle ilgili şu çarpıcı sonucu çıkarmış; 20-22 yaş aralığında 645 öğrenciyle yapılan çalışmaya göre, flört ilişkisi olanlardan yüzde 53'ü şiddete uğruyor ve yüzde 52'si de şiddet uyguluyor.(3) En çok karşılaşılan şiddet biçimi, bağırmak, kıskanmak, fiziksel acı vermek ve yaşamı kısıtlamak olarak yansıyor.

Bir başka araştırma Cinsel Şiddetle Mücadele Derneği'nin "Ne Var Ne Yok" isimli gençlere yönelik projesi. Çalışmanın pek çok somut çıktısı var. Bunlardan şu ikisini defalarca düşünmek ve nedenini sorgulamak gerekir; "Eğer kız/erkek arkadaşın seni sürekli kontrol ediyorsa bu seni önemsediği içindir" ifadesine katılanların oranı yüzde 54, "aşırı kıskançlık ve sahiplenme sevgi gösterisidir" ifadesine katılanların oranı yüzde 48. (4) Maalesef mülkiyet temelli sahip olmaya dayalı yaygın bir sevgi anlayışı var ve ilk gençlik yaşlarından itibaren insanları sarmalına alıyor.

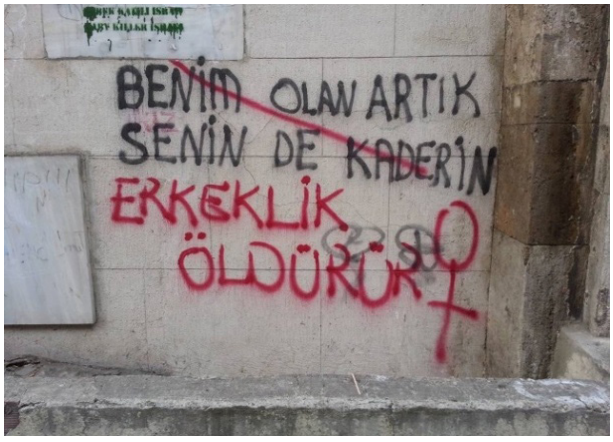

Flört şiddeti her ne kadar hem erkeğe hem kadına uygulanıyor olsa da yapılan çalışmalarda genç kadınların daha çok flört şiddetine maruz kaldıkları sonucu çıkmış. Bunun nedeninin içinde bulunduğumuz toplumdaki cinsiyetçi yaklaşımlar ve eril bakış açılı mitler olduğunu tespit etmek gerekli. Mitlerin başında ise "seven insan kıskanır", "önemseyen insan takip ve kontrol eder" gibi ilişkinin doğasının bu tarz davranışlar olduğuna dair inanışlar geliyor.

Yoğun olarak EMO Genç üyesi meslektaşlarımızın yaş aralığında gözlenen flört şiddeti hususunda, karşı tarafın toplumsal cinsiyetle ilgili ne düşündüğü ve şiddetle bağının ne olduğu gibi pek çok hususu "güvenli ilişki" kavramı dahilinde sorgulamak gerekiyor. Bu konuda ayrıntılı bilgi için özellikle Mor Çatı Kadın Sığınağı Vakfı'nın ve Cinsel Şiddetle Mücadele Derneği'nin hazırladığı kapsamlı broşürleri incelemek aydınlatıcı olacaktır.

- https://www.morcati.org.tr/tr/8-mor-cati-kadin-siginagi-vakfi/8-flort-siddeti
- http://cinselsiddetlemucadele.org/
- https://ekmekvegul.net/sectiklerimiz/gunun-rakami-universitede-flort-siddeti-cok-yaygin
- https://m.bianet.org/bianet/toplumsal-cinsiyet/188387-ne-var-ne-yok-genclerde-flort-siddeti

‘Anıt Sayaç’ Sayaç Attıkça Umut Eksilmekte

Ülkemizde, kadına yönelik şiddet sebebiyle hayatını kaybeden kadınların listesinin tutulduğu bir sayaç bulunmaktadır. Kaybettiğimiz kadınları isimleriyle bilmek, onları anmak, bu konudaki farkındalığı artırmak ve verileri ortaya koymak amacıyla hazırlanan bu sayaç, dijital ortamdaki bir anıt niteliğinde.

Anıt Sayaç, sanatçı Zeren Göktan'ın 2013 yılı Mart ayında ilk defa sergilenen "Sayaç" adlı çalışmasının parçası olarak ortaya çıktı. Zeren Göktan sergisinde yer alan objelere gömülü QR kodlarla izleyicileri anitsayac.com adlı siteye yönlendiriyordu. Bu sitede kadına yönelik şiddet sebebiyle hayatını kaybetmiş kadınların isimleri ile kaç kadının katledildiğini gösteren dijital bir sayaç yer almaktaydı.

2013 yılından sonra da bu sayaç güncellenmeye devam etti, hem çalışma ile ilgilenenler hem de gönüllüler sayacı güncellemekte rol almaya devam ediyorlar.

Her gün güncellenen sayaç, bu yazının yazıldığı 27 Mart 2019 tarihinde, yani içinde bulunduğumuz yılın ilk üç ayında 27'yi gösteriyordu, 25 kadının adı eklenmişti ve iki kadının ise ismi tespit edilemediği için yazılamadı. (Yılın ilk 3 ayında 27'yi gösteriyorsa, nasıl 97 olmuş? Şu anda da 113'ü gösteriyor???)

www.anitsayac.com/ adresinde yer alan sayaçta 2008 yılından beri kaybettiğimiz kadınların isimleri yer alıyor fakat bunların sadece resmi kayıtlar olduğunu da göz önünde bulundurmak gerekir. Sitede hayatını kaybeden kadınların isimlerinin üzeri tıklandığında yeni bir pencere açılıyor ve bu alanda da kadının kim tarafından "neden" öldürüldüğü, korunma talebi olup olmadığı, öldürülme şekli, hakkında çıkan haberler gibi bilgilere yer veriliyor. Bu bilgiler toplandıkça medyanın olayları nasıl bir dille yansıttığı, ilişkili yasal süreçlerin nasıl ilerlediği, vaka sayılarının yıllar içindeki oranı gibi pek çok veriyi içeren bir bellek de oluşmaktadır.

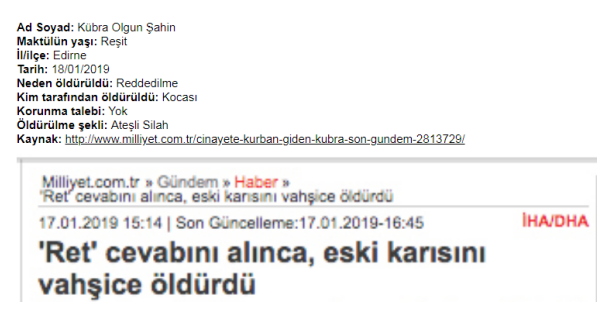
Ad Soyad: Kübra Olgun Şahin
Maktülün yaşı: Reşit
İl/ilçe: Edirne
Tarih: 18/01/2019
Neden öldürüldü: Reddedilme
Kim tarafından öldürüldü: Kocası
Korunma talebi: Yok
Öldürülme şekli: Ateşli Silah
Kaynak: http://www.milliyet.com.tr/cinayete-kurban-giden-kubra-son-gundem-2813729/

Milliyet.com.tr » Gündem » Haber »
'Ret' cevabını alınca, eski karısını vahşice öldürdü
17.01.2019 15:14 | Son Güncelleme:17.01.2019-16:45 İHA/DHA
'Ret' cevabını alınca, eski karısını vahşice öldürdü

Zeren Göktan "Anıt Sayaç"ın yapılış amacının "var oluş nedenini ortadan kaldırmak" olarak ifade etmişti. Yani ülkemizde kadına yönelik şiddet nedeniyle kadınlar hayatını kaybetmeye devam ettiği sürece sayaç çalışmaya devam edecek.

Yapımcıları site hakkında şöyle yazmış: "Artış tehdidi tabiatında gizli bu sayaç, şiddetin sürekliliğinin de habercisidir. Kaygı veren bir artış, ağırlaşan bir birikim yanında, aciliyete davet eden bir geri sayım da var 'Anıt Sayaç'ta. Sayaç attıkça umut eksilmekte; tane tane tükenmektedir."

Her yıl 8 mart'ta dağıtımını yaptığımız KADINHAKLI ajandanızı şubelerimizden alabilirsiniz.

YALNIZCA BİR CUMARTESİ GÜNÜ...

Şule Aslan
EMO Ankara Şubesi

Metronun kapısı açıldı ve her zamanki gibi kalabalıkla sürüklenerek içeriye girebildi. Bugün şanslı günüydü galiba, oturacak bir yer bile bulmuştu. Sağ yanında yorgun ve yaşlı bir kadın, sol yanında genç bir erkek oturuyordu. Daha yolculuğun ilk dakikalarında solundaki erkeğin koltuğunda kaykılarak oturmasından ve kendi koltuğuna doğru yayılmasından rahatsız olmaya başladı. Adam yayıldıkça önce refleks olarak büzüldü kendi koltuğunda, ama hayır dedi kendi kendine, rahatsızlığını hissettirmeliydi. Bunu önce bakışlarıyla hissettirmeyi seçti. Iıhhh, adam oralı bile olmamış, habire üzerine doğru yaslanmaya başlamıştı. Bir kaç kez yerinde kıpırdandı. "Hahh, fark etti nihayet."dedi içinden. Fakat ne yazık ki bu fark ediş umduğu gibi sonuçlanmamıştı; "Ne o, rahatsız mı oldun?" diye ağzında kelimeleri yayarak konuşan adamın saygısızca kurduğu cümle çarptı suratına... Yüz ifadesi, bakışları da bir o kadar saygısız, hatta aşağılayıcıydı. "Evet, rahatsız oldum!" dedi. "Tipe bak yaaa!?" dedi karşıdaki adam; aşağılamanın dozu arttırılmalıydı ki, bir daha rahatsız oldum bile diyemesindi... Hatta dediğine pişman edilmeliydi. "Konuşmanıza dikkat edin beyefendi! Sürekli benim koltuğuma doğru yayılıp duruyorsunuz, düzgün oturun!" "Şundaki tipe bak yaaa, sana ne bakacaaaeemmm ben yaaeeaa!" diyordu hala adam. "Bana bak, şimdi metroyu durdurup seni şikayet ederim, saygılı ol!" diyebildi öfkeyle. O sırada metrodaki yolcular olaya müdahil olmaya başladılar. "Gerginlik" çıkmaması için rahatsız olmak gibi çok doğal bir hakkını kullanan kadını susturmak "en kolay, en doğru" yol gelmişti ki yolculara, kadına "sen de uzatma artık!" deyiverdiler hep birlikte... Hatta sağ tarafta oturan yaşlı kadın kendince daha "etkili" bir çözüm buluvermişti; hemen yerinden kalktı ve "araya ben oturayım da susun artık" dedi. Öylece kalakalmıştı...

Ofisin kapısından içeri girdi ve "günaydın" dedi herkese. Yaşadığı saygısızlığa inat gülümsedi iş arkadaşlarına. Çayını aldı ve bilgisayarının başına geçti. Sabah muhabbetlerini çok uzun tutma lüksü yoktu, her gün, günlük imalat raporu yazıp yetiştirmesi gerekiyordu. En az iki saat süren bu sabah rutinini gerçekleştirdikten sonra ofisin önüne çıktı. Biraz nefes almak, rahatlamak istiyordu. Birkaç iş arkadaşı da sigara molasına çıkmıştı. Günlük işlerden başlayan muhabbet, yollar, toplu taşıma araçları, trafik vb. konulara geldi. Sabahtan beri içinde tuttuğu, yolda yaşadığı ve canını sıkan tartışmayı paylaştı arkadaşlarıyla. Toplu taşıma araçlarında bu şekilde oturan ve davranan erkeklere çok öfkelendiğini söyledi. Ama ne yazık ki çok da umursanmadığını hissetti. Bakışlar, mimikler "abarttığı" yönündeydi. Yine öylece kalakaldı. Çabucak toparlandı ve yetişecek işlerini bahane edip odasına geri döndü.

Can sıkıntısı ile de olsa çalışmaya devam etti. Haftanın son iş günü olan cumartesi günüydü bugün, biraz daha erken çıkacaklardı işten. Öğle yemeğine giderken bir günlük tatili ne kadar çok özlediğini hissetti. Yolda amiri ile karşılaşınca birlikte ofisin en alt katındaki yemekhaneye gitmek üzere asansöre geçtiler. İşten güçten konuşurlarken amirinin ağzından "Koskocaman elektrik mühendisi garsın!" cümlesini duydu. "Ne biçim konuşuyorsunuz siz!" diye tepki gösterdi. Başından sanki kaynar sular dökülmüştü. "Ağzımdan kaçtı işte, sen de çok tepki gösteriyorsun!?" "Nasıl yani? Benim tepkim değil, sizin konuşmanız yanlış!" derken asansör kapısı açılmış ve amiri dinlemeden yürüyüp gitmişti bile... Yine öylece kalakaldı...

Bu konuşmadan sonra pek de rahat geçirmediği birkaç saatlik mesaisini tamamlayıp evin yolunu tuttu. Eve diğer günlerden daha erken gelebildiği için yemek ve çay için daha uzun bir vakti vardı. Diğer günler haber saatine yetişemiyordu. Cumartesi günü ana

haberler başladığında çayını bile içmiş, hatta haftanın yorgunluğu, o da yetmezmiş gibi gün boyu yaşadıklarının yüreğinde yarattığı ağırlıkla yavaş yavaş televizyon karşısında uyuklamaya başlamıştı bile. Ta ki TV den gelen gürültüyle gözü açılana kadar… Sürüklenen insanlar gördü TV'de, birbirine kenetlenen insanlar, en çok da kadınlar vardı, anneler vardı… Çabucak algıladı izlediklerini: Cumartesi Anneleri'nin 700. Hafta Galatasaray Meydanı'na çıkma isteği karşısında yaşananlardı bunlar… Haber sadece bu görüntülerle sonlanmıyordu. "Paçoz" kelimesini seçebildi konuşmaların içinden, Sanki TV'den üzerine doğru bir acı hücum etmişti, burnu sızlıyor, gözleri yanıyordu… Galatasaray Meydanı'na ellerinde evlatlarının fotoğraflarıyla çıkan annelere, onların yanı başında duran insanlara söylenmişti bu söz… Diğer TV kanallarını gezdi bir bir, evet doğru duymuştu, yanılmıyordu… Paçoz, paçozlar!… Eli telefonuna uzandı ve Google'a "paçoz" yazdı. Açılan sayfada ilk sırada Türk Dil Kurumu vardı, tıkladı:

paçoz

isim, hayvan bilimi Rumca

• İsim, hayvan bilimi Kefal türünden bir balık (Mugil cephalus)

• Fahişe

• "Onların aftosuna hanımefendi derler, bizim paçozumuzun adı ya alüftedir ya şıllık"-**A. Gündüz**

• Uyumsuz, özensiz giyinmiş kimse

Bir süre öylece kalakaldı. Sonra düşünceler üşüştü kafasına. Cumartesi Anneleri'nin kim olduğunu biliyordu az ya da çok. Öyle ya, bu ülkede tam 700 haftadır bir kentin meydanına çıkan bu anneleri duymamak pek mümkün değildi. Anneler ve ellerinde ölüsüne dahi ulaşamadıkları evlatlarının fotoğrafları… "Ölü ya da diri, evladım nerede" diyorlardı… Kaybolan bir eşyadan, paradan, puldan değil, insandan bahsediyorlardı!... O "kayıp" insanların kızları, oğulları da vardı aralarında, "babamı, annemi arıyorum" diyorlardı. "En son evimizin sokağından bir arabaya zorla bindirip götürürlerken gördüm babamı, o zaman çok küçüktüm" diyorlardı…Kaç kez duymuş, izlemişti bu haberleri TV ekranlarında, gazetelerde, sosyal medyada…Durdu, hafızasını yokladı, çok şey duymuştu evet onlara dair, evet, acılarına rağmen susmadıklarını görmüştü… Ama "paçoz" denildiğini duymamıştı…

O gün ve ondan önceki günlerde de yaşadıklarıyla iyice yoğunlaşan kafasına sorular üşüşüyordu bu kez. Hani kadınlar "çiçekti!". Tam da koparmak, ezip çiğnemek içindi bu söz galiba. Hani kadın en çok anne olunca "yüceltiliyordu", hani anne olmayan kadın "yarım" idi??? Oysa paçoz denilen annelerdi işte…Çok değil daha birkaç yıl önce aynı annelere aynı merciler "acıları acımızdır" demişlerdi, hatta yetmemiş, "kendini onlara yakın hissettiğini" söyleyen bile olmuştu…

Bu kelimenin -ve aslında daha birçok kelimenin- küçümsemek, aşağılamak için kullanıldığını biliyordu. Ama o akşama kadar hiç sözlükten anlamına bakmamıştı. Ve o kelime söylenirken aslında sözlükte yazan anlamından çok daha başkaca anlamları olduğunu çok iyi anlamıştı…

FİLM TANITIMI

Margaret, kocasının şiddetinden kızı Jane ile birlikte kaçarak San Francisco'ya yerleşen ve yaptığı resimleri satarak para kazanan bir kadındır. Bir gün San Francisco sokaklarında resim yaptığı sırada Walter ile karşılaşır ve ikisinin arasında başlayan aşk kısa bir süre sonra evlilikle sonuçlanır.

Walter da bir ressamdır fakat Margaret'ın ondan çok daha fazla yetenekli olduğu aşikardır. Bu yeteneği fark eden Walter; 1950'li yıllarda bir kadın ressamın bir erkeğe göre daha az para kazanacağı gerçeğinden yola çıkarak Margaret'ın yarattığı eserlerin altına kendi adını yazmaya Margaret'ı ikna eder.

Böylece ikili, kendilerine daha çok para getireceğini düşünerek "Büyük Gözlü Çocuk" tablolarını Walter Keane imzasıyla pazarlamaya başlar. Kısa sürede çok popüler olan bu tablolar sayesinde şöhreti yakalayan Walter, artık sanat dünyasının ışıltılı yüzüdür. Oysaki eserlerin asıl sahibi olan Margaret ise yetenekli ressam Walter'ın eşi olarak tanınmaktadır.

Margaret bu şekilde 10 yıl boyunca kocasının gölgesinde yaşar. Kimse görmesin diye kızından bile saklayarak geceleri karanlık odalarda çizer "Büyük Gözlü Çocuk" tablolarını. Fakat Walter'ın abartılı şöhret düşkünlüğü, her geçen gün üzerinde artan psikolojik baskısına dayanamayan Margaret, Walter'dan boşanır ve sonrasında da eserlerin kendisine ait olduğuna dair oldukça sancılı bir süreç başlatır.

Gerçek bir hikayeden uyarlanan filmin konusu, 1950'lerde sanat dünyasına bomba gibi düşen bir sahtekarlık hikayesini konu ediniyor. O dönemlerde oldukça ünlü olan "Büyük Gözlü Çocuk" tablolarının aslında bilinenin aksine Walter Keane'a değil de eşine ait olabileceği şüphesi sanat dünyasını şaşkına çevirmiştir. Ressam Margaret Keane'nın kendi yarattığı resimlerini eşine aitmiş gibi gösterilmesini kabul etmesi, günümüzde de hala geçerliliği olan acı bir durumu ortaya çıkarmaktadır. Hangi alanda olursa olsun kadınların ürettikleri hep erkeklerinkine göre yok sayılmış, görmezden gelmiş ya da bir erkeğe mal edilerek açığa çıkabilmiştir.

BÜYÜLÜ GÖZLER

Orijinal Adı: Big Eyes
Yayın Tarihi: 6 Mart 2015
Yönetmen : Tim Burton
Türü : Biyografik
Ülke : Amerika,Kanada
Oyuncular : Amy Adams, Christoph Waltz

Hazırlayan
Özlem Özmen
EMO Adana Şubesi

Felsefe, psikoloji ve sosyoloji öğrenimi gören, psikanaliz eğitimi aldıktan sonra 20 yıl psikanalist olarak çalışan Alice Miller 1985'den itibaren tedavi ve öğretim faaliyetlerini bırakarak kendini yazarlığa adamış.

Kitaplarında çocuk eğitiminde zor kullanmanın yetişkinlikteki yaşam ve toplum üzerindeki etkilerini ele almış.

"Hayat Yolları" kitabında hayali yedi farklı kadın karakter üzerinden yedi farklı öykü ile deneyim paylaşımı yapıyor, çocuk, ebeveyn ve yakın çevre ilişkilerini sorguluyor.

Üzerimizde belirleyici izler bırakan aile çevresi, yakın çevre, gençlik dönemlerimizde eleştirdiğimiz anne ve babalarımız, onlarla bağımızı koparsak bile bizi zayıf ve güçlü bir şekilde etkiliyor olmasını engelleyemediğimiz o ilk izleri ve özellikle çocuk ruhunda yaralayıcı izler bırakan unsurları bu öyküler ile anlatmaya çalışıyor.

Öykülerde, artık birer yetişkin olan yedi kadın karakterin üzerindeki çocukluk döneminin o yaralayıcı izlerini kaynağına kadar takip ediyor.

Henüz bir çocukken ebeveynleri veya yakın çevresi tarafından istismar edilen bugün yetişkin olan çocukların ağzından bu ruhu yaralayıcı izleri anlatıyor.

Karşılaşmalar ile genelde öyküler başlıyor.

Bazen de artık bir yetişkin olan çocuğun ebeveynlerini ziyareti ile öykü başlıyor.

Çocukluk, gençlik döneminde birbirlerini tanımış veya sadece aynı çevrede bulunmuş fakat sonrasında hiç görüşmemiş olan benzer veya farklı deneyimlere sahip kadınların bazen de erkeklerin karşılaşmalarıdır bunlar.

Uzun zamandır birbirlerini görmeyen kişilerin bu karşılaşmaları kendileri için travmatik olan ve artık konuşmaktan korkmadıkları çocukluk, gençlik dönemi, ebeveyn, yakın çevre üzerine olan yaşantılarını tekrar hatırlamalarına ve sorgulamalarına neden oluyor.

Karşılaşmalarla bitmez öykü ve bazen de karşılıklı mektuplaşmalara dönüşür ve geçmiş yaşantılar bu mektuplar ile daha kolay anlatılır, sorgulanır.

Bazen de bu karşılaşmalar henüz yapılmamış olan bir ziyaretin veya konuşmanın gerçekleşmesine vesile olur.

Başka seçeneklerinin de olduğunun farkına varan yetişkin bir insan olarak, henüz bir çocukken verilmeyen söz hakkı kullanılır.

Konuşmayan konuşturulur.

Ebeveynler çocukları tarafından bilgili yetişkinler olarak ziyaret edilir. Bu diyalog kurmanın bir yoludur.

Bu iki tarafın da birbirine ders vermediği sadece iki neslin bir araya gelişidir.

Maksat ruhu yaralayandan bir hesap sormak değildir.

Sadece anlatmak, anlaşılmak ve anlamaktır.

Bu konuşmalardan sonra ortaya çıkar ki, ebeveyn de yakın çevresinin istismarına uğramıştır.

En güvendiği kişilerin istismarına uğramış bir çocuk olarak bir kez de o kendi kendini yaralamıştır. Susmuş ve zihninden dahi olan biteni silmiştir.

Yazar pek çok sorunun çocuklukla bağ kurularak açıklandığında yeni bir boyut kazandığını kitaplarında ifade etmiş ve bu kitabında öyküler özelinde bunu göstermeye çalışmıştır.

Kitabın düşünceler kısmında kendi geçirdiği deneyimler üzerinden bir değerlendirme yaparak kitabını bitirmiştir.

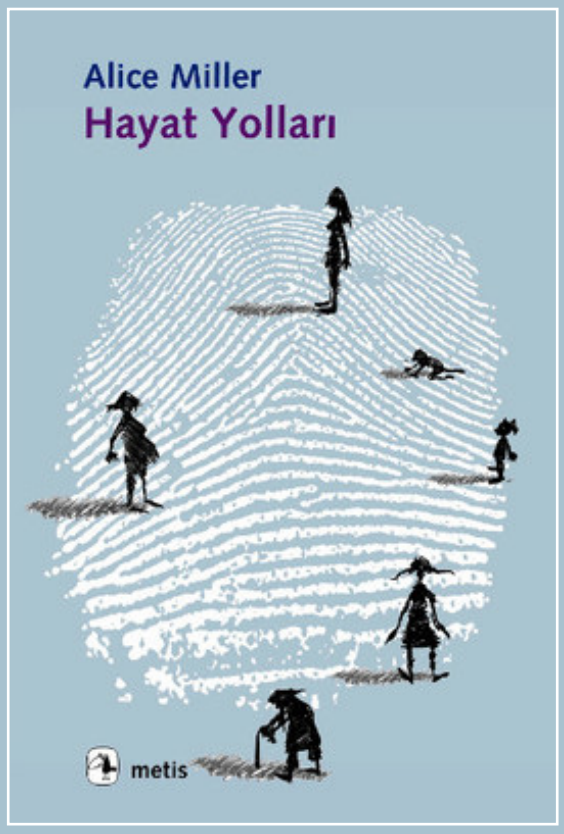

HAYAT YOLLARI

Orjinal Adı	: Wege des Lebens
Yazar	: Alice Miller
Çevirmen	: Haluk Barışcan
Yayın Tarihi	: 11 Mart 2019
Baskı Sayısı	: 4. Baskı
Sayfa Sayısı	: 184

Hazırlayan

Gülefer Mete
EMO İzmir Şubesi

ÇİÇEK BABANDIR!
SUSMU
KORKM
İTAAT ET
ANKARA KA

SUSMUYORUZ, KORKMUYORUZ, İTAAT ETMİYORUZ!

Elektrik Mühendisleri Odası Kadın Komisyonu'nu, 8 Mart yürüyüşünde yaşanan polis şiddetine ve ardından iktidar tarafından yapılan açıklamalarla yıllardır mücadele ile kazanılan hakların geriletilmesi çabasına karşı bir basın açıklaması yaptı. 22 Mart 2019 tarihinde yayımlanan açıklamanın tamamı aşağıda yer almaktadır:

Bir 8 Martı daha geride bıraktık. Bütün gün bize söylenen iltifat dolu sözler, ekranlarda dönen reklamlar, günün anlamına binaen atılan mesajlar bu kubbede hoş bir seda bıraktı mı bilmiyoruz ama dağıtılan karanfiller çoktan soldu. Kurumsal hediyeler, mağaza indirimleri, 'baayan'lara özel 8 Mart kampanyaları kime yarar sağladı tek tek hesap edemedik lakin bizim hayatımızda hiçbir şeyi değiştirmedi.

Bütün gün doğurmanın erdemini anlatan eril kurmacası bol, özenli gösteriler eşliğinde, çiçek olduğumuzun, analığımızın, dişi kuşluğumuzun ve bir de bunların önüne iliştirilmiş "emekçi", "sevgi dolu", "merhametli" sıfatlarımızın yeniden üzerinden geçildi.

Oysa taleplerimiz belli, bize lütfedilen bir hakkı, birilerinin insafına bırakılmış bir uygulamayı, korunup kollanmayı istemiyoruz. Yasalar önünde eşit düzenleme ve uygulamalarla, bunları denetleyen mekanizmalar istiyoruz. Güvenceli iş, eşdeğer işe eşit ücret, görünmeyen ev emeğimize yasal haklar, ücretsiz ve sürekli bakım/kreş hizmeti, kadın dostu kentler, karar mekanizmalarında söz hakkı tanıyan eşitleyici önlemler, bedenimiz üzerinde söz sahipliği, kadına yönelik şiddete ilişkin yaptırımlar istiyoruz ve bunlar için yüzlerce yıllık dev bir patriyarka ile mücadele ediyoruz.

Ancak, taleplerimizi daha gür bir sesle dile getirdiğimiz 8 Martlarda, dört bir yanımızı maskülizmle kuşatan hediyeler ve mesajlar alıyoruz. Sözümüzü söylemek için çıktığımız alanlarda, daha 8 Mart günümüz geceye dönmeden, sabahın eril nahifliğinin yerini polis şiddeti alıyor. Hep bir avaz bağırdığımız "kadın dayanışmamız"a cevaben, hiçbir gücün solduramayacağı renklerimizin üzerine devlet eliyle gaz ve plastik mermi yağıyor.

Bu 8 Mart'ta da, ülkenin dört bir yanında kadınlar ve LGBTİ+ lar; birlik, mücadele ve dayanışmayı güçlendirerek tüm farklılıklarıyla, renk renk dövizleriyle, coşkulu sloganlarıyla birbirlerine nefes verdi, ataerkine, homofobiye, transfobiye ve her türlü tahakküme karşı topyekûn ses çıkardı. Fakat yıllardır hiçbir olayın yaşanmadığı ve barış içerisinde sürdürülen bu etkinliklere, bu yıl polis şiddeti damgasını vurdu. Özellikle, İstanbul'da 17'ncisi düzenlenen Feminist Gece Yürüyüşünde yaşanan polis şiddeti ile iktidar, kadınlara karşı nefretini bir kez daha gözler önüne serdi.

Kadınların yıllardır mücadele ederek kazandıkları hakların, iktidar eliyle tırpanlanmaya çalışıldığı bir dönemden geçiyoruz. Hayatımıza direk dokunan İstanbul Sözleşmesi uygulanmıyor, atıl bırakılıyor ve kadına yönelik şiddetin önlenmesine dair 6284 Sayılı Yasa işlevsizleştirilmeye çalışılıyor. Bu yasaların kaldırılmasına yönelik, her gün çeşitli mecralarda iktidar taraftarı medya eliyle dozu artan şekilde propaganda yapıldığına tanık oluyoruz. Yine aynı mekanizmalar, 8 Mart yürüyüşlerini de Kabataş yalanlarına dönüştürerek türlü iftiralarla provoke etmeye, katılımcı kitleleri marjinalleştirmeye ve hatta terörize etmeye uğraşıyor.

Tüm bu çabalara rağmen olanca tılsımıyla görüyoruz ki; Türkiye'de son yıllarda yükselişini daha da artıran kadın hareketini ve kadınların dayanışmasını hiçbir baskıcı yöntem sindiremeyecektir. Çünkü biliyoruz ve yineliyoruz; kadınlar artık susmayacaklar ve haklarından vazgeçmeyecekler.

Atölyede, kampüste, şantiyede, ofiste hayatın her alanında vardık, varız, var olacağız. Geceleri de, sokakları da, meydanları da terk etmiyoruz. Susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz.

Yaşasın Kadın Dayanışması.

1954
TMMOB
Elektrik Mühendisleri Odası

KADIN BÜLTENİ

SAYI: 8 - NİSAN 2019

TMMOB
Elektrik Mühendisleri Odası
Ihlamur Sokak No:10 Kat: 3 Kızılay /Ankara
Tel: +90 (312) 425 32 72 Faks: +90 (312) 417 38 18